

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

8T 201/2010 - 1519

Okresní soud v Berouně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **20.2.2013** v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Grombíře a soudců Ing. Jaroslavy Marhoulové a JUDr. Marcela Thála, **takto**:

Obžalovaní

[redacted]
nar. [redacted]

[redacted]
nar. [redacted]
[redacted]

[redacted]
nar. [redacted]

jsou vinni, že

1.

a) obžalovaný [redacted]
jako jednatel společnosti [redacted] se sídlem [redacted]
[redacted], podal dne 21.4.2010 u Úřadu práce v [redacted] v souladu
s ustanovením § 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, žádost o příspěvek na
podporu v zaměstnávání osob se zdravotním postižením pro 58 zaměstnanců ve výši
726.288,- Kč, a to za první čtvrtletí roku 2010 a po České republice, zastoupené Úřadem práce

v [REDACTED] požadoval vyplatit v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti částku 8.000,- Kč měsíčně na jednoho zaměstnance jako náhradu jeho mzdových nákladů, současně byl srozuměn s tím, že nejméně 5-ti zaměstnancům nebyla vyplacena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci tohoto čtvrtletí, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by České republice, zastoupené Úřadem práce v [REDACTED] byla způsobena škoda nejméně 23.244,- Kč,

b) obžalovaný [REDACTED]

jako zaměstnanec společnosti [REDACTED], [REDACTED] se sídlem [REDACTED], [REDACTED], v období I. čtvrtletí roku 2010 z pozice personalisty společnosti uzavíral pracovní poměry se zdravotně postiženými občany, kdy tyto uchazeče o zaměstnání ještě před uzavřením pracovního poměru informoval o tom, že budou za vykonanou práci dostávat částku 2.000,- Kč čistého, nikoliv tedy částku uvedenou na mzdovém výměru a byl současně srozuměn s tím, že taková částka je následně zaměstnancům koordinátorkou firmy [REDACTED] [REDACTED] vyplácena a takto jednal s vědomím, že jednatel společnosti [REDACTED]. [REDACTED] podá žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, která byla potom podána u Úřadu práce v [REDACTED] dne 21.4.2010, kdy tuto žádost sám vypracovával, a byl srozuměn s tím, že v této žádosti budou uvedeny nepravdivé údaje o skutečně vynaložených mzdových nákladech nejméně u 5-ti zaměstnanců, když touto žádostí požadovala společnost [REDACTED]. u ÚP [REDACTED] vyplatit za první čtvrtletí roku 2010 příspěvek v celkové výši 726.288,- Kč, přičemž v případě vyplacení příspěvku v této výši by České republice zastoupené Úřadem práce v [REDACTED] vznikla škoda nejméně 23.244,- Kč,

c) obžalovaná [REDACTED]

v období I. čtvrtletí roku 2010 jako zaměstnanec společnosti [REDACTED] [REDACTED] kde pracovala na pozici koordinátora pracovní činnosti zdravotně postižených zaměstnanců společnosti, vyplácela po předchozí vzájemné dohodě se spoluobžalovanými [REDACTED] a [REDACTED] těmto zaměstnancům za vykonanou práci částku 2.000,- Kč čistého měsíčně, ačkoli podle mzdových výměrů měla být zaměstnancům vyplácena částka vyšší, zaměstnancům nevydávala výplatní pásky a požadovala podepsání hromadné výplatní listiny, kde byly uvedeny částky přesahující 5.000,- Kč a byla srozuměna s tím, že jednatel společnosti [REDACTED] podá žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, která byla skutečně dne 21.4.2010 u Úřadu práce v [REDACTED] podána, přičemž v této žádosti byly uvedeny nepravdivé údaje o skutečně vynaložených mzdových nákladech nejméně u 5-ti zaměstnanců, na základě čehož poté společnost [REDACTED] požadovala vyplatit za první čtvrtletí roku 2010 příspěvek v celkové výši 726.288,- Kč, přičemž v případě vyplacení příspěvku v této výši by České republice zastoupené Úřadem práce v [REDACTED] vznikla škoda nejméně 23.244,- Kč,

2.

a) obžalovaný [REDACTED]

jako jednatel společnosti [REDACTED] [REDACTED] podal dne 28.7.2010 u Úřadu práce v [REDACTED], podle § 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za období II. čtvrtletí roku 2010 pro 87 zdravotně postižených zaměstnanců společnosti [REDACTED] v celkové výši 1.714.188,- Kč jako náhradu mzdových nákladů, byť byl srozuměn s tím, že nejméně 13-ti zaměstnancům nebyla vyplacena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci tohoto čtvrtletí, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by České republice zastoupené Úřadem práce v [REDACTED] byla způsobena škoda nejméně 105.472,- Kč,

b) obžalovaný [REDACTED]

jako zaměstnanec společnosti [REDACTED] [REDACTED] v období II. čtvrtletí roku 2010 z pozice personalisty firmy, uzavíral pracovní smlouvy se zdravotně postiženými osobami a informoval je o tom, že budou za práci dostávat vyplacenu částku 2.000,- Kč čistého, nikoliv tedy částku uvedenou ve mzdovém výměru a hromadném výplatním listě, když byl současně srozuměn i s tím, že takto snížená částka bude vyplácena spoluobžalovanou [REDACTED] zaměstnancům firmy [REDACTED]. a takto jednal s vědomím, že jednatel společnosti [REDACTED] spoluobžalovaný [REDACTED] podá žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, která byla potom podána tímto spoluobviněným dne 28.7.2010 za II. čtvrtletí roku 2010 zpětně u Úřadu práce v [REDACTED], přičemž tuto žádost sám zpracoval a byl srozuměn s tím, že jsou v ní uváděny nepravdivé údaje o výši vynaložených mzdových nákladech nejméně u 13-ti zaměstnanců společnosti [REDACTED], když touto žádostí požadovala společnost [REDACTED] u Úřadu práce [REDACTED] vyplatit příspěvek za uvedené období ve výši 1.714.188,- Kč, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by České republice zastoupené Úřadem práce v [REDACTED] byla způsobena škoda nejméně 105.472,- Kč,

c) obžalovaná [REDACTED]

jako zaměstnanec společnosti [REDACTED], [REDACTED], z pozice koordinátorky pracovní činnosti vyplatila po předchozí vzájemné dohodě se spoluobžalovanými [REDACTED] a [REDACTED] nejméně 13-ti zdravotně postiženým zaměstnancům této firmy, alespoň v jednom kalendářním měsíci II. čtvrtletí roku 2010 mzdu ve výši 2.000,- Kč měsíčně čistého, ačkoliv byla srozuměna s tím, že podle mzdových výměrů měla být zaměstnancům vyplácena částka vyšší, od zaměstnanců požadovala podepsání hromadné výplatní listiny, kde byly uvedeny částky přesahující částky 5.000,- Kč a takto jednala s vědomím, že jednatel společnosti [REDACTED] podá žádost za společnost [REDACTED] o vyplacení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 odst. 1 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve výši 1.714.188,- Kč za období II. čtvrtletí roku 2010, která byla skutečně spoluobžalovaným [REDACTED] dne 28.7.2010 u Úřadu práce v [REDACTED] podána, ačkoliv v této žádosti

byly uvedeny nepravdivé údaje o skutečně vynaložených mzdových nákladech nejméně u 13-ti zaměstnanců, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by České republice zastoupené Úřadem práce v [REDAKCE] byla způsobena škoda nejméně 105.472,- Kč,

t e d y :

společným jednáním v žádosti o poskytnutí příspěvku uvedli nepravdivé údaje a mohli tak způsobit větší škodu,

čímž spáchali

přečin dotační podvod podle § 212 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku

a odsuzují se

obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE] **a** [REDAKCE]

podle § 212 odst. 4 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku, § 82 odst. 1 tr.zákoníku se jim výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v délce 3 (tří) let.**

Podle §§ 67 odst. 1, 68 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku se každému z obžalovaných ukládá peněžitý trest **ve výměře 50.000,- Kč**, který je tvořen 100 denními sazbami po 500,- Kč.

Podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku se obžalovaným stanovuje náhradní trest odnětí svobody **v délce 2 (dvou) měsíců** pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném hlavním líčení vzal soud za prokázaný skutkový stav uvedený ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaní se nedoznali k trestné činnosti, pro kterou jsou trestně stíháni, resp. nepřipouštějí, že by se svým jednáním mohli nějaké trestné činnosti dopustit.

Obžalovaný [REDACTED] mj. uvedl, že spol. [REDACTED] začala od r.2010 zaměstnávat větší počet zdravotně postižených zaměstnanců z důvodu udržitelnosti na trhu v dopravě. Dotkla se jich celosvětová krize a jedním z možných řešení bylo i zaměstnávání většího počtu zdravotně postižených osob, což jim např.přinášelo daňové výhody či umožňovalo čerpat příspěvky na podporu zaměstnávání těchto osob. Postiženým zaměstnancům platili mzdy řádně, resp. čistá mzda jim byla vyplácena v plné výši. Nedokáže vysvětlit, proč někteří zaměstnanci tvrdí, že dostávali vyplacenu pouze část mzdy, možná se jedná o konkurenční boj. Poté, co věc začal prověřovat úřad práce, osobně navštívil některé zaměstnance, kteří potvrdili, že dostávali čistou mzdu v plné výši, že jsou s paní [REDACTED] velice spokojeni a jsou vděční za to, že mají práci. Zálohově mzdu nevypláceli, pokud se tak stalo, muselo jít o nějaký mimořádný případ. Pokud někdo tvrdí, že nedostával vyplacenu mzdu v plné výši, pak prostě lže. Mzda byla vyplácena v hotovosti k hotovostnímu vyplácení přešli z praktických důvodů. Dříve vypláceli mzdu na účet, potřebovali ale pravidelně od zaměstnanců určité doklady, které jim ale byli schopni poskytnout jedině tehdy, když se u nich osobně zastavili a podmínili vyplacení mzdy dodáním potřebných dokumentů. Výplatní pásky se zaměstnancům nedávaly, protože o ně neměli zájem. Kdo ale výplatní pásku chtěl, tak ji dostal. Zaměstnanci při předání peněz podepisovali pouze výplatnici – hromadný výplatní list. Dá se tedy říci, že mzdové náklady zaměstnanců se zdravotním postižením, na které žádali dotace, byly zcela v souladu s realitou.

Obžalovaný [REDACTED] mj. uvedl, že zdravotně postižení uchazeči o zaměstnání absolvovali první rozhovor s ním, kdy jim sdělil, o jakou práci se bude jednat, v jakém objemu budou práci vykonávat a jakou dostanou za práci mzdu. Při tomto rozhovoru jim bylo i vysvětleno, jak je doručován materiál na práci, jak je vyplácena mzda apod.. Nikomu neřikal, že bude za vykonanou práci pobírat mzdu ve výši 2.000,- Kč čistého měsíčně. Pokud o této částce hovořil, myslel tím zálohu na mzdu. V hotovosti byla mzda zaměstnancům vyplácena z rozhodnutí vedení společnosti, bylo to patrně kvůli osobnímu kontaktu s těmito osobami. [REDACTED] je jeho podřízenou, peníze na mzdy jí dával z pokladny, příp. si je tam vyzvedávala sama. Pokud někdo tvrdí, že dostal mzdu ve výši 2.000,- Kč, tak se muselo jednat pouze o zálohu na mzdu. Žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením sepisoval sám, podklady dostával z mzdové účetny. Žádosti potom schvaloval jednatel [REDACTED] Nedovede si vysvětlit, proč někteří zaměstnanci tvrdí, že dostávali pouze část mzdy. V prvním kontaktu byli s ním, měli na něj telefonické spojení, mohli se na něj kdykoli obrátit, pokud by s vyplácením mzdy nebylo něco v pořádku, nikdo jej ale nekontaktoval, nikdo si nestěžoval. Zdravotně postižené občany zaměstnávají stále, stále žádají o dotace, které jim jsou bez problémů vypláceny.

Obžalovaná [REDACTED] mj. uvedla, že ve společnosti [REDACTED] pracuje jako koordinátor pracovní činnosti zdravotně postižených zaměstnanců, náplní její práce je shánění materiálu, rozvoz materiálu, odvoz zhotovených výrobků, vyplácení mezd a další. Jejím přímým nadřízeným je [REDACTED]. Zdravotně postiženým zaměstnancům byla vyplácena mzda v hotovosti, tato forma byla zvolena z toho důvodu, že když zaměstnancům přivezla s novým materiálem i mzdu, měla záruku, že je zastihne doma. Mzdu 2.000,- Kč nikomu ze zaměstnanců nevyplatila, tuto částku vyplatila jako zálohu v případech, že o to zaměstnanci požádali. Zbytek mzdy byl potom následně doplacen. Individuální výplatní pásky předávala

jenom těm zaměstnancům, kteří ji o to požádali. Záloha nebyla vždy poskytována v částce 2.000,- Kč, ve skutečnosti se zálohy pohybovaly v rozmezí od 500,- Kč do 2.500,- Kč. Zálohy poskytovala z provozních peněz, šlo o peníze, které měla na materiál, na pohonné hmoty apod.. Následně při výplatě potom zaměstnancům doplatila zbytek čisté mzdy, přičemž jí podepsali hromadný mzdový list a výplatnici. Doklad o vyplacení zálohy se při tomto zničil, neměla důvod si jej ponechat. Nedokáže si vysvětlit, proč někteří zaměstnanci tvrdí, že nedostali celou čistou mzdu. S některými se ale špatně komunikuje, jsou psychicky labilní a mohli i podlehnout nátlaku policie.

Obžalované z trestné činnosti usvědčuje řada provedených důkazů. Jedná se především o výpovědi svědků – zdravotně postižených zaměstnanců společnosti [REDAKCE]. Na obžalované byly podány 2 obžaloby pro trestný čin dotační podvod podle § 212 tr.zákoníku, a to dne 1.12.2010 a 27.9.2011.

Prvá obžaloba se týkala žádosti o příspěvek na podporu v zaměstnávání osob se zdravotním postižením za období 1.čtvrtletí roku 2010, druhá obžaloba se potom vztahuje na období 2.čtvrtletí roku 2010. Usnesením z 3.10.2011 potom soud spojil obě věci ke společnému projednání.

Žádost o příspěvek za 1.čtvrtletí roku 2010 byla podána za 58 zdravotně postižených zaměstnanců společnosti [REDAKCE], žádost o příspěvek za 2.čtvrtletí roku 2010 se týkala 87 zdravotně postižených zaměstnanců společnosti. Soud k hlavnímu líčení předvolával jako svědky jenom ty zaměstnance, kteří do úředního záznamu o podaném vysvětlení policii uvedli, že s jejich mzdou nebylo něco v pořádku, resp. že nedostávali mzdu v plné výši. Nakonec soud vyslechl „pouze“ 16 svědků, a to s nemalými obtížemi, neboť bylo zjevné, že svědci opravdu trpí závažnými zdravotními problémy a potíže jim většinou činí jak dostavení se k soudu, tak i samotný výslech. Řada předvolaných svědků se ze zdravotních důvodů vůbec nemohla k soudu dostavit, jeden z těchto svědků dokonce během hlavního líčení zemřel (svědkyně [REDAKCE]).

Tři ze slyšených svědků ([REDAKCE]) popřeli na rozdíl o úředního záznamu z přípravného řízení (který je ale jako důkaz u soudu nepoužitelný), že jim byla společností [REDAKCE] vyplácena krácená mzda. Zbýlých 13 svědků (svědci [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]) potom uvedlo, že jim byla vyplácena mzda nižší, než na jakou měli podle pracovní smlouvy nárok. Tito svědci, třebaže evidentně trpí nejrůznějšími somatickými zdravotními problémy, působili před soudem přesvědčivě a věrohodně, resp. určitě nelze hovořit o psychické labilitě svědků, kterou zmínila obžalovaná [REDAKCE]. Svědci téměř identicky uvedli, že již při nástupu do zaměstnání je ve firmě (většinou obžalovaný [REDAKCE]) informováni o tom, že budou pobírat mzdu ve výši 2.000,- Kč čistého měsíčně (u svědka [REDAKCE] to byly 3.000,- Kč) a mzda v této výši jim skutečně byla vyplácena v hotovosti (ve většině případů obžalovanou [REDAKCE]). Svědci se také shodli v tom, že jim bylo vysvětleno, že nižší mzda jim bude vyplácena proto, že si firma bude odečítat náklady na dopravu k nim, na materiál, příp. na stavbu či provoz bezbariérové dílny apod.. Někteří svědci (např. svědek [REDAKCE]) vzali na vědomí, že budou pobírat nižší mzdu a ani se na příčinu nedotazovali. Všichni tyto svědci potvrdili, že podepisovali na hromadných výplatních listech částku vyšší, než která jim byla vyplácena. Soud nemá důvodu těmto svědkům nevěřit, nebyl shledán motiv, pro který by někoho tímto způsobem křivě obviňovali. Ostatně obhajoba samotných

obžalovaných je nejednotná, rozporuplná a nelogická. Zatímco obžalovaný [REDACTED] uvedl, že mzda byla zaměstnancům vyplácena v hotovosti proto, že od nich pravidelně potřebovali určité doklady a zaměstnanci jim je poskytli pouze tehdy, když jim přivezli mzdu, obžalovaný [REDACTED] uvedl, že mzda byla vyplácena zaměstnancům hotově kvůli osobnímu kontaktu s nimi, obžalovaná [REDACTED] tvrdí, že tato forma byla zvolena proto, že měla jistotu, že když přiveze zaměstnancům s materiálem i mzdu, tak je zastihne doma. Z dokazování je ale zjevné, že firma zvolila tuto formu vyplácení mzdy z toho důvodu, že jedině tak mohla od zaměstnanců získat podpisy na hromadnou výplatní listinu k částkám vyšším, než jim byly skutečně vyplaceny. Pro společnost [REDACTED] by totiž nebylo nic jednoduššího, než zasílat mzdu zaměstnancům na účet v bance, čímž by se předešlo jakýmkoli budoucím pochybnostem o výši poskytované mzdy. Pokud byla zaměstnancům vyplácena částka 2.000,- Kč, nešlo v žádném případě o zálohu jak tvrdí či naznačují obžalovaní. Jednak se svědci shodli v tom, že o záloze se obžalovaní [REDACTED] či [REDACTED] v souvislosti s vyplácenou částkou 2.000,- Kč nezmiňovali, jednak pokud by se jednalo o zálohu, byl by zaměstnancům zbytek mzdy doplacen ve stejném pracovním měsíci, nikoli zpětně až za několik měsíců, jak se to stalo v několika případech, např. u svědků [REDACTED]. V těchto případech společnost [REDACTED] tímto způsobem (snahou o zpětné doplacení mzdy) pouze reagovala na skutečnost, že se o věc začal zabývat úřad práce, resp. policie. Ostatně, jak z dokazování vyplývá, společnost [REDACTED] poté, co věc začala prověřovat policie, začala vyvíjet i jiné „aktivity“, které by byly zbytečné, pokud by měla společnost v otázce výše vyplácených mezd „čisté svědomí“. Společnost např. nabídla postiženým zaměstnancům bezplatné služby advokáta, jindy zaměstnanci firmy [REDACTED] „radili“ zaměstnancům, jak mají vypovídat či co mají zatajit. (Jak např. zmínila ve své výpovědi svědkyně [REDACTED]. Obhajoba dále předložila soudu smlouvy o poskytování služeb pro rodinu a domácnost, kterou měla firma [REDACTED] uzavřít s jednotlivými zaměstnanci, přičemž podle této smlouvy si mohl zaměstnavatel za poskytnutí nejrůznějších služeb zaměstnanci (pomoc při přesunu na lůžko či vozík, dovoz jídla, úklid a údržba domácnosti apod.) strhnout ze mzdy až 4.000,- Kč. Někteří svědci popřeli, že by tuto smlouvu podepsali, někteří připustili, že smlouvu podepsali, nevyužili však žádných služeb. Soud považuje i tuto aktivitu společnosti [REDACTED] za její snahu „zlegalizovat“ skutečnost, že byla zaměstnancům vyplácena pouze část mzdy. Jak vyplývá z výpovědi většiny slyšených svědků, tito svědci byli vděční za to, že mají k invalidnímu důchodu nějaký příjídělek, byli vděční i za 2.000,- Kč měsíčně a tudíž jim nevadilo, že firma bude oficiálně vykazovat mzdu vyšší než vyplácenou, resp. ochotně podepisovali i hromadný výplatní list s vyšší částkou. Z toho lze logicky dovodit, že svědci byli ochotni společnosti podepsat prakticky cokoli, a to i se zpětnou platností. Jak je již zmíněno výše, společnost [REDACTED] se snažila situaci „napravit“ poté, co se o věc začala zajímat policie, v některých případech doplatili zbytek mzdy za jednotlivé měsíce, jindy to alespoň slíbila. I toto jistě přispělo k tomu, že nebyl problém příp. dodatečně obstarat podpisy zaměstnanců na některé písemnosti či doklady, ať již se jedná o zmíněnou smlouvu o poskytování služeb pro rodinu či domácnost, individuální výplatní listy, čestné prohlášení o přijaté mzdě apod.. Toto plně a logicky vysvětluje, proč v případě shora uvedených 13 svědků jejich výpovědi ne zcela korespondují s provedenými důkazy listinnými, které se k jednotlivým výpovědím vztahují.

Z dokazování je zjevné, že společnost [REDACTED] využila (a využívá dosud) možností, které nabízí zákon o zaměstnanosti v případě zaměstnávání určitého počtu zdravotně

postižených osob. Mj. může žádat stát (prostřednictvím úřadu práce) o příspěvek (dotaci) na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a to ve výši mzdových nákladů na zaměstnance až do výše 8.000,- Kč. Společnost [REDAKCE] jistě splnila všechny zákonem požadované podmínky jak k zaměstnávání těchto (zdravotně postižených) osob, tak i k čerpání příspěvků na tyto osoby. Zákon nevyžaduje, aby takto zaměstnaní zdravotně postižení občané vykonávali nějakou smysluplnou práci. Vystříhování ubrousků a jejich následné lepení na papír s tím, že jde o jakási „přáníčka“ velice pravděpodobně smysluplnou činností není a určitě se nejedná o činnost výdělečnou. Pokud ale společnost zaměstnávající zdravotně postižené občany není schopna pro ně vymyslet a realizovat práci, která by firmě přinášela dostatečný zisk, nemůže si svou situaci „vylepšovat“ na úkor zaměstnanců tím, že jim bude vyplácet pouze část náležející mzdy, přičemž ale bude po státě požadovat kompenzaci za celou deklarovanou mzdu, jak tomu bylo ve stávajícím případě. Pokud společnost vyplatí zaměstnanci mzdu nižší, než kterou oficiálně deklaruje a následně po státu žádá, aby jí podle zákona refundoval mzdu v plné (deklarované) výši, nemůže se jednat o nic jiného, než o podvod, resp. o dotační podvod ve smyslu trestního zákoníku.

Z dokazování vyplývá, že obžalovaní jednali ve vzájemné součinnosti. Obžalovaný [REDAKCE] byl tou osobou, která většinou jako první při sjednávání pracovního poměru upozorňovala zdravotně postižené zaměstnance, že jim bude vyplácena mzda nižší, než jaká bude firmou vykazována. Obžalovaný [REDAKCE] také přiznal, že to byl on sám, kdo sepisoval žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Obžalovaná [REDAKCE] potom osobně v hotovosti vyplácela jednotlivým zaměstnancům krácenou mzdu s tím, že je nechala podepisovat na hromadné výplatní listině částky vyšší, které jim náležely podle pracovních smluv. Z dokazování také vyplývá, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] nejednali bez vědomí vedení společnosti. Vždy vystupovali jménem firmy a jednali se zaměstnanci často i v sídle firmy v [REDAKCE]. Poté, co se věc začala prověřovat či vyšetřovat, společnost vynaložila nemalé prostředky na to, aby se věc „dala do pořádku“, tj. začaly se zpětně doplácet mzdy, byli najati advokáti na případné zastupování zaměstnanců apod.. Pokud by šlo o selhání jednotlivců (obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE]), jistě by společnost (sama v takovém případě poškozená) takto nepostupovala. Nelze z toho dovodit nic jiného, než že tento postup vůči invalidním zaměstnancům byl prováděn s vědomím, přesněji řečeno na pokyn vedení společnosti, přičemž v předmětné době byl jednatelem společnosti obžalovaný [REDAKCE] jehož jménem (a s jeho podpisem) byly na Úřad práce v [REDAKCE] podávány žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Ostatně pokud by tomu tak nebylo, logicky by se obžalovaný [REDAKCE] (společnost [REDAKCE] jako taková) jistě důrazně distancoval od jednání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] což se nestalo.

Soud má tedy za spolehlivě prokázané, že všichni 3 obžalovaní jednali v úzké vzájemné součinnosti, jednání každého z nich je článkem řetězu, přičemž ve svém souhrnu tyto články naplňují skutkovou podstatu trestného činu (přčinu dotační podvod podle § 212 tr. zákoníku), takže ke spáchání tohoto trestného činu došlo společným jednáním obžalovaných, přičemž tímto jednáním evidentně od počátku sledovali společný cíl, tj. porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem. Proto soud tentokrát kvalifikoval jednání obžalovaných jako trestnou činnost spáchanou ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a nikoli jako účastenství u obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] jak tomu bylo v případě předešlého rozhodnutí.

Co se týče výše způsobené, resp. hrozící škody, považuje soud za prokázané, že společnost [REDACTED] v žádosti o příspěvek za 1.čtvrtletí roku 2010 nejméně u 5 zaměstnanců uvedla v žádosti vyšší mzdu, než jim byla skutečně vyplacena, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by ČR vznikla škoda nejméně 23.244,- Kč.

(Konkrétně se jedná o svědkyni [REDACTED] které za březen roku 2010 byla vyplacena mzda ve výši 2.000,- Kč a deklarovaná mzda 5.874,- Kč, ta samá situace je u svědků [REDACTED]. Svědku [REDACTED] potom vyplatili v únoru i březnu po 2.000,- Kč a deklarovaná mzda byla v obou měsících 5.874,- Kč. Celkový rozdíl mezi vyplacenou mzdou a deklarovanou mzdou za toto období činí částku 23.244,- Kč).

V žádosti o příspěvek za 2.čtvrtletí roku 2010 byla uvedena vyšší mzda než byla skutečně vyplacena nejméně u 13 zaměstnanců, přičemž v případě vyplacení příspěvku v požadované výši by ČR vznikla škoda nejméně 105.472,- Kč.

(Konkrétně jde o svědkyni [REDACTED], která dostala za květen 2010 mzdu 2.000,- Kč a měla dostat 5.876,- Kč, svědkyně [REDACTED] za měsíce duben, květen 2010 dostala po 2.000,- Kč – měla dostat ale po 5.874,- Kč, stejná je situace u svědků [REDACTED]

[REDACTED] dostala za měsíce květen a červen 2010 po 2.000,- Kč – měla dostat ale po 5.873,- Kč, svědek [REDACTED] za měsíce duben, květen, červen 2010 dostal po 2.000,- Kč – měl ale dostat po 5.874,- Kč, stejná situace je u svědků [REDACTED] a [REDACTED], svědek [REDACTED] za měsíce duben, květen, červen 2010 dostal po 3.000,- Kč – měl ale dostat 5.874,- Kč a svědkyně [REDACTED] za měsíc duben 2010 dostala 2.000,- Kč – měla ale dostat 5.874,- Kč. Celkový rozdíl mezi vyplacenou mzdou a deklarovanou mzdou za toto období činí částku 105.472,- Kč).

Za obě čtvrtletí by tedy škoda činila částku nejméně 128.716,- Kč – jedná se tudíž o škodu „větší“ ve smyslu trestního zákoníku. Jednání obžalovaných bylo proto kvalifikováno jako pokračující přečin dotační podvod podle § 212 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku. Jelikož jsou obžalovaní za toto jednání plně odpovědní, uznal je soud vinnými tímto trestným činem.

Při úvaze o druhu a výši trestu vážil soud povahu a závažnost trestného činu, jehož se obžalovaní dopustili, když povaha a závažnost trestného činu jsou určovány podle § 39 odst. 2 tr.zákoníku zvláště významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou zavinění, pohnutkou a záměrem nebo cílem. Soud přihlédl také k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem při stanovení celkové míry společenské škodlivosti jednání obžalovaných.

Jako k polehčující okolnosti podle § 41 tr.zákoníku mohl soud u všech tří obžalovaných přihlédnout k tomu, že dosud žili řádným způsobem života – nebyli soudně trestáni nebo se na ně hledí, jakoby nebyli soudně trestáni (obžalovaný [REDACTED]), nebyli ani projednáváni pro přestupek. Naopak jako k přitěžující okolnosti podle § 42 tr. zákoníku přihlédl soud k tomu, že kromě toho, že se snažili podvést český stát, poškozovali zároveň i těžce zdravotně postižené občany (tedy občany vesměs sociálně slabší) tím, že jim vypláceli mzdu výrazně nižší, než jaká jim po právu náležela. Soud uložil za této situace obžalovaným trest odnětí svobody vyměřený ještě hluboko v dolní polovině trestní sazby uvedené v § 212 odst. 4 tr.zákoníku v délce 18 měsíců s tím, že jim výkon tohoto trestu podmíněně odložil na delší zkušební dobu v délce 3 let, neboť má vzhledem k osobám obžalovaných i vzhledem k okolnostem tohoto případu důvodně za to, že k dosažení účelu trestu není třeba jeho výkonu.

Soud uložil obžalovaným i peněžitý trest, jelikož se touto trestnou činností snažili získat majetkový prospěch pro společnost [REDAKCE]. Peněžitý trest jim byl vyměřen ve výši 50.000,- Kč, který je tvořen 100 denními sazbami po 500,- Kč. Zároveň soud obžalovaným stanovil i náhradní trest odnětí svobody, a to v trvání 2 měsíců pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení.

Odvolání se podává u Okresního soudu v Berouně a rozhoduje o něm Krajský soud v Praze. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v který výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které jeho vydání předcházelo.

Rozsudek může odvoláním napadnut státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody a zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci.

Osoba oprávněná napadnout rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Právo odvolání nemají již ty oprávněné osoby, které se ho výslovným prohlášením vzdaly.

V Berouně dne 20. února 2013

Mgr. Aleš Grombříř, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Hana Sládková